

hraničí a pod., což ve zmateční stížnosti vyzdviženo nebylo. Zmateční stížnost poukazuje jen na jednu okolnost ve směru neúplnosti, že se soud prvé stolice nijak neobíral osobou obžalovaného, jenž je říšsko-německým státním zaměstnancem. Ani sama však neuvádí důvody, pro něž by této jediné okolnosti měl býti přiznán rozhodující význam proti důvodům nalézacího soudu; ani nejvyšší soud neshledal takových důvodů, jež by mohly býti účinnou protiváhou zdůrazněné silné napilosti obžalovaného. Proto bylo zmateční stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou a nebylo třeba přihlížeti k tomu, že rozsudek nezjistil, zda výroky byly proneseny veřejně ve smyslu § 39 zák. na ochr. rep. nebo jinak způsobem v § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. požadovaným.

Čís. 4874.

Žádal-li obžalovaný, ohlašuje zmateční stížnost, aby k jejímu provedení byl ustanoven zástupce chudých a jemu doručen opis rozsudku, byl tím podle § 285. tr. ř. počátek osmidenní lhůty ku provedení zmateční stížnosti odsunut až do doby, kdy opis rozsudku bude skutečně obhájci doručen; účinek ten nemohl býti zmařen ani tím, že vyhotovení rozsudku bylo snad ponecháno v ruce obžalovaného.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, Zm I 1011/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Táboře ze dne 15. listopadu 1933, jímž byla jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 25. února 1933 zamítnuta podle § 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, zrušil napadené usnesení a uložil soudu prvé stolice, by obžalovanému ustanovil obhájce chudých, by doručil tomuto opis rozsudku ku provedení zmateční stížnosti a by dále jednal podle zákona.

O d ů v o d n ě n í:

V úvodu protokolu sepsaného s obžalovaným dne 30. června 1933 podle § 269 tr. ř. za účelem publikace rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesného je ovšem uvedeno, že obžalovanému byl i doručen opis tohoto rozsudku; leč obžalovaný nepotvrdil příjem tohoto opisu ani v kontextu protokolu ani na dodacím lístku ve spisech založeném, naopak prohlásil, že »ohlašuje zmateční stížnost, žádá, by k jejímu provedení mu byl ustanoven zástupce chudých a jemu doručen opis rozsudku«.

Jak ze spisů vychází, byl obžalovaný již při hlavním přelíčení zastoupen obhájcem chudých a nelze tedy pochybovati o tom, že měl nárok na zřízení obhájce chudých i za účelem provedení ohlášené zmateční stížnosti. Uvedeným prohlášením pak projevil obžalovaný jasně a zřetelně svou vůli, by opis rozsudku byl doručen jen obhájci chudých, o jehož zřízení zároveň žádal, a nikoliv snad i jemu, a bylo proto

na soudu první stolice, by podle tohoto návrhu postupoval, totiž by obžalovanému ustanovil obhájce chudých a tomuto doručil opis rozsudku, od kdy teprve by začala běžeti osmidenní lhůta ku provedení včas ohlášeného opravného prostředku. To se však nestalo a uvedená lhůta tedy ještě neuplynula, ba nezačala vůbec ještě běžeti. Na tom nemohla by nic měniti ani okolnost, kdyby obžalovanému snad byl ponechán nedopatřením opis vyhlášeného rozsudku, ačkoliv to, jak již naznačeno, z uvedeného protokolu najevo nevychází. Neboť nesla-li se žádost obžalovaného podle uvedeného prohlášení zcela jasně k tomu, by opis rozsudku byl doručen jen obhájci chudých, byl tím podle § 285 tr. ř. počátek osmidenní lhůty ku provedení zmateční stížnosti odsunut až do doby, kdy opis rozsudku bude skutečně obhájci doručen, a účinek ten nemohl býti zmařen ani tím, že vyhotovení rozsudku bylo pak snad ponecháno v rukou obžalovaného, jenž si toho vůbec nepřál. Stalo-li se tak přes to, ba proti vůli obžalovaného, nelze a nemohl proto ani obžalovaný spatřovati v takovém postupu doručení ve smyslu § 285 tr. ř. s účinkem, že od tohoto dne běží lhůta ku provedení zmateční stížnosti.

Neuplynula-li podle toho co uvedeno dosud uvedená lhůta, pochybil první soud, pokud usnesením ze dne 15. listopadu 1933 zamítl zmateční stížnost a limine z toho důvodu, že zmateční stížnost nebyla v uvedené lhůtě provedena. Bylo proto stížnosti obžalovaného vyhověti a napadené usnesení zrušiti a ukládá se soudu první stolice, by obžalovanému obhájce chudých ustanovil, témuž opis rozsudku doručil k provedení zmateční stížnosti a dále podle zákona jednal.

Čís. 4875.

Nejednal bezprávne a nedopustil sa zločinu porušenia domáceho pokoja syn, ktorý, hoci sám v byte nebýval, násilím dopravil tam svojho opitého otca, ktorý ležal pred domom a ktorého druhí rodinní príslušníci nechceli vpustiť do bytu.

(Rozh. zo dňa 9. decembra 1933, Zm IV 357/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. B., obžalovanému zo zločinu porušenia domáceho pokoja atď., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného takto sa usniesol: Z úradnej moci podľa odst. 1 § 35 por. nov. zrušujú sa rozsudky oboch nižších stolíc čo do zločinu podľa § 330 tr. zák. a prečinu podľa § 2 zák. čl. XLI:1914, v dôsledku toho aj vo výrokoch o treste a výrokoch s tým súvislých a krajský súd v R. sa poukazuje, aby vo zrušenej časti znova jednal a rozhodol.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci najvyšší súd z úradnej povinnosti zbadal toto: Súdny nižších stolíc uznaly obžalovaného vinným (okrem prečinu podľa § 323 odst. 1 a 3 tr. z.) zločinom porušenia domáceho pokoja podľa